

РЕШЕНИЕ

№ 1127

гр. София, 11.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.12.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11010** по описа за **2025** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл. 72, ал.4 ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на Х. И. Г., подадена чрез процесуален представител адв. П.- М. Б., срещу решение № 3108 от 15.08.2025г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 129-и състав, постановено по нахд № 2023/2025г.

В касационната жалба са въведени твърдения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон.

Излага се, че неправилно СРС е приел, че заповедта е мотивирана, защото факти и информация, релевиращи наличието на данни за съпричастност на Х. И. Г. към извършено престъпление по чл. 209 НК, изцяло са липсвали както към момента на фактическото му задържане, така и при издаването на обжалваната заповед. Предположението за съпричастност се основавало на неотносими доказателства, като напр. протокол за личен обиск на В. И. Н., заповедта за неговото задържане и сведенията, които е дал. По никакъв начин не е била установена връзка между намерените у Х. И. Г. пари и тези, за които се твърдяло, че са взети при измамата. Освен основанията за издаване на акта, и доказателствата за наличието на относимите факти по случая следвало да са посочени в процесната заповед, което изискване не е било изпълнено и това е

попречило на лицето да разбере в пълнота всички обстоятелства относно задържането си. Липсвала материалноправната предпоставка за налагане на принудителна административна мярка по чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР, защото органът не е разполагал с данни, от които можело да се направи предположение за извършено престъпление. С издаването на заповедта е бил нарушен принципа за съразмерност при упражняването на правомощията на администрацията, а наложената ПАМ по чл. 72, ал.1, т.1 от ЗМВР не е била насочена за постигане на законовата цел. Изясняването на „фактическата обстановка в нейната цялост и всеостранност“ във връзка с откритите у Х. И. Г. пари е можело да бъде направено и без задържането на същия, поради което мярката нито била обусловена от легитимна цел, нито е била пропорционална по смисъла на чл. 6, ал.2 от АПК.

В проведеното заседание, касаторът, чрез своя процесуален представител адв. М. А., моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 129-и състав по нахд № 2023/2025г. и спорът решен по същество, като се отмени атакувания административен акт. Заявено е и искане за присъждане на направените разноски, представляващи заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът – инспектор А. В. Кутин от 02 РУ на СДВР, чрез своя процесуален представител юрк. К. В.- Г. е депозирал писмен отговор вх. № 327098/08.10.2025г. по жалбата, като моли същата да бъде отхвърлена, поради нейната неоснователност и да се остави в сила решението на СРС. Формулирано е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 3108 от 15.08.2025г., постановено по нахд № 2023/2025г. на СРС, НО, 129-и състав е била потвърдена заповед рег. № 2263з-107/07.02.2025г. на полицейски орган от 02 РУ на СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР е било наредено задържане на Х. И. Г. ЕГН [ЕГН] за срок от 24 часа. Като фактическо основание за задържането е посочено, че на 04.02.2025г. за времето от 10:30 до 12:00 часа в [населено място],[жк], [жилищен адрес] Х. И. Г. е въвел в заблуждение лице, че ще извърши ремонт и му е нанесъл имуществена вреда от 15 000, 00 лева-престъпление по чл.209 НК.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Първостепенният съд е събрал относими писмени доказателства и въз основа на тях е приел следното: оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма и има изискуемото съдържание по чл. 74, ал. 2 ЗМВР, като е посочено и правното основание, а именно – чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Достигнато е до заключение, че представената фактическа обстановка е лаконична, но не дотолкова, че да ограничи правото на защита на задържаното лице. Към момента на издаване на обжалваната заповед полицейските органи са разполагали с достатъчно данни за противоправното поведение на касатора, което можело да се

квалифицира като престъпление от общ характер. Обоснован е извод, че тази принудителна административна мярка (ПАМ) е имала за цел да неутрализира вероятното въздействие на извършителя върху доказателствата, свързано с тяхното укриване, съчетано с гарантирането на възможността на органите на МВР да проведат и други действия по реда и способите на НПК, с които да проверят първоначално установените данни за извършено престъпление по чл. 209 НК. Временното ограничение на правото на свобода на Х. И. Г. е било предприето, за да се възпрепятства укриването на лицето и осуетяването по друг начин на наказателното преследване, както и да бъде обезпечено изясняването на конкретния случай, чрез започване на действия по разследването, като идентифициране, разпознаване и т.н.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

Настоящата инстанция приема, че решението е правилно, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

В касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 129-и състав, че в хода на административното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Х. И. Г. в пълен обем.

Неоснователни са доводите за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР – посочена като правно основание за издаването му, овластява полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За ефективното изпълнение на основните задачи на МВР, полицейските органи могат да вземат мерки за предотвратяване и разкриване на престъпления и нарушения на обществения ред, включително и да постановяват ПАМ, ограничаващи временно правата на определени лица. Предпоставка за 24-часовото задържане е наличието на данни, от които може да се направи обосновано предположението, че задържаното лице е извършило противоправно деяние. Целта на задържането е да се предотврати възможността лицето да се укрие и спрямо него да не може да бъде проведено предварително разследване. Ето защо, възможността на органите на МВР да приложат процесната ПАМ е дейност, свързана с разкриването на престъпление, а не с наличието на вече доказано такова.

Следва да бъде разяснено, че понятията „данни“ по смисъла на ЗМВР и „достатъчно данни“ по чл. 207, ал. 1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление от конкретно лице или от неизвестно такова. При налагането на процесната ПАМ са нужни само данни за извършено престъпление от задържаното лице или съпричастност от негова страна към деянието.

В случая съдът намира, че от доказателствата по преписка № 226 ЗМИП 15031/2025г. – докладни записки; протоколи за разпит на свидетели; протокол за претърсване и изземване; протокол за доброволно предаване, безспорно се установява, че към дата 07.02.2025г. са съществували такива данни, които уличават Х. И. Г. в извършването на престъпление по чл.209, ал.1 НК. В преписката

се съдържат писмени доказателства, от които да се установи, защо е бил задържан касаторът, каква е неговата съпричастност към извършването на конкретното противоправно деяние. За органите на реда е било от значение, че са съществували данни за реализирана от Х. И. Г. противоправна проява и именно с оглед изясняване на обстоятелствата по нея, се е налагало упражняването на принуда. Същевременно, съгласно Тълкувателно решение № 16/1975г. на Общото събрание на гражданските колегии на Върховния съд, мотивите за издаване на административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия него и да се съдържат и в други документи от административната преписка – докладни, актове за установяване на административни нарушения, нарочно съставени мотиви или други писмени доказателства. В Решение от 25.05.2023 г. по дело № С-608/21, Съдът на Европейския съюз /СЕС/ приема, че се допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Не се допуска обаче тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото.

Изведените от практиката на Европейския съд по правата на човека принципи по прилагането на чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, отнесени към настоящия случай, водят до извод, че е съществувала реална необходимост от охрана на обществен интерес, който е предпочетен над правото на зачитане на личната свобода на Х. И. Г..

Въззивният състав на СРС всеобхватно е обсъдил доказателствения материал, посочил е кои факти и обстоятелства, включени в предмета на доказване приема за установени и на каква доказателствена основа. Прегледът на атакувания съдебен акт не установява да са игнорирани доказателствените искания на касатора. Въззивният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл. 339, ал. 2 НПК, като е отговорил на всички възражения на защитата, ясно е посочил кои доказателства кредитира и поради какви причини.

В заключение, решението от 15.08.2025г. е правилно и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на делото, в полза на ответника се присъждат разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. К. В.- Г., които се определят в размер на сумата от 66, 47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем евроцента), съответстващи на 130,00 (сто и тридесет) лева, на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.72, ал.4 ЗМВР

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3108 от 15.08.2025г., постановено по нахд № 2023/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 129-и състав.

ОСЪЖДА Х. И. Г. ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] сумата от 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем

евроцента) на основание чл.63д, ал.4 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.